

[Freddy Madsen]

netop et af de områder, som meget af diskussionen vil komme til at dreje sig om.

Jeg tror nok, at jeg endnu en gang må advare regeringen, for for en gangs skyld var jeg enig i noget af det, fru Kirsten Jacobsen sagde. Hun advarer imod denne form for afgift, der ganske rigtigt er en ny variant af kapitalvindingsafgiften, og så kan vi jo også befrygte – det være også sagt til hr. Ole Olsen – at den vil indgå i priserne.

Jeg tror, at vi alvorligt skal overveje – også for at imødegå hele den voldsomme borgerlige agitation, som vi nu kommer ud for, og hvor man vil forsøge at bedrage parcelhusejerne – at sige til dem, at dette ikke skal være noget, som belaster deres økonomi. Det skal være en regulær indefrysning af nogle værdier, som ikke kan tilkomme dem, men som de ikke kommer til at betale af, før der sker et ejerskifte, og da kun renten af det, så det bliver en normal prioritet, som vi sammenligner med det, som i øvrigt indestår i pengeinstitutterne på forskellig måde. Det vil være forståeligt, det vil være effektivt, og på den måde kan vi komme igennem med det problem. Jeg tror i det hele taget, at det i høj grad bliver et spørgsmål om at popularisere disse forslag.

Nu siger hr. Hagen Hagensen med den yderste forbløffelse til regeringen: ja men hvis det flertal, som skatteministeren taler om, findes til venstre i salen. Ja men det er da udmærket. Jeg går ud fra, at hr. Hagen Hagensen vil anerkende, at mandaterne tæller, hvad enten de sidder i den ene eller den anden side af salen. Et flertal er et flertal. Jeg har den opfattelse, at vi ved fornuftige forhandlinger og ved fornuftige justeringer, fremfor alt sådan, at det i højere grad bliver i lønmodtagernes interesse, vil være i stand til at nå frem til forslag og løsninger, som vi ikke alene kan samle et flertal om her i salen, men som vi, hvis vi bærer os fornuftigt ad, vil kunne samle et langt større flertal om ude i befolkningen.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg har først et par små bemærkninger at gøre. Den første drejer sig om det, som har været antydnet her i dag, nemlig at man simpelt hen kunne ophæve lejeværdibegrebet og samtidig stryge fradragsretten, så ville alle være glade. Det har medlemmer af folketin-

get jo også kommenteret andre steder og ligefrem skrevet små artikler om – jeg tænker f. eks. på hr. Wilhelm i Ekstra Bladet for i går. Jeg vil gerne have lov til at gennemgå, hvad det egentlig er, man foreslår fra den side, for at man kan forstå, hvor asocialt det vil virke, og hvor forvridende det vil være.

Lad os forudsætte en skatteborger, der har 300.000 kr., og som sætter disse 300.000 kr. i et hus. Det vil han såmænd, når han kan udbetale kontant 300.000 kr., nok kunne få sig et hæderligt hus for, også her i nærheden af hovedstaden. Han vil ikke have nogen som helst udgifter ved at bo.

Lad os så tage en tilsvarende skatteborger, der har 300.000 kr. Han ønsker ikke at bo i eget hus, men vil have en lejlighed. Han vil sætte pengene til forrentning. Lad os bare for at tage noget nemt sige, at han får 45.000 kr. i rente om året. Deraf skal han betale de 30.000 kr. i skat, og så skal han for at kunne bo ligesom den anden betale en husleje på 25.000 kr. Det vil sige, at han har udgifter til skat og til at bo for på 55.000 kr., og til at modregne det har han 15.000 kr. Det vil sige, at han er 40.000 kr. dårligere stillet end den, der bor i eget hus.

Det er forvridning, så det batter, og det er det, som venstresocialisterne foreslår her og uden for tinget. Jeg må tage skarpt afstand fra noget sådant. Det kan ikke være meningen, at vores skattesystem i den grad skal begunstige det, som man vist kalder kystbanesocialister.

Den anden ting, jeg gerne vil sige noget om, er ministerens bemærkninger om, at venstre soldede 7 mia kr. væk i skattelettelser uden at få noget for det. Da det radikale venstre var deltager i dette forlig omkring skatten, vil jeg gerne kommentere det.

Det er ukorrekt og uden hold i virkeligheden, når ministeren siger, at der ikke opnåedes noget. Vi fik begyndelsen på en bedre behandling af den medhjælpende hustru – en ganske vist ikke så forfærdelig god begyndelse, men den er socialdemokratiet jo nu med til at gøre bedre. Vi fik indført timelønsindskeden for regulering af personfradrag og skatteskalatrin. Det var meget værdifuldt, så man ikke under den fortsatte inflation skulle se, at der blev krævet en større og større procentdel op i skat. Personfradraget blev endelig gjort lige for alle indkomstgrupper. Det er formentlig den væsentligste forbedring i vo-